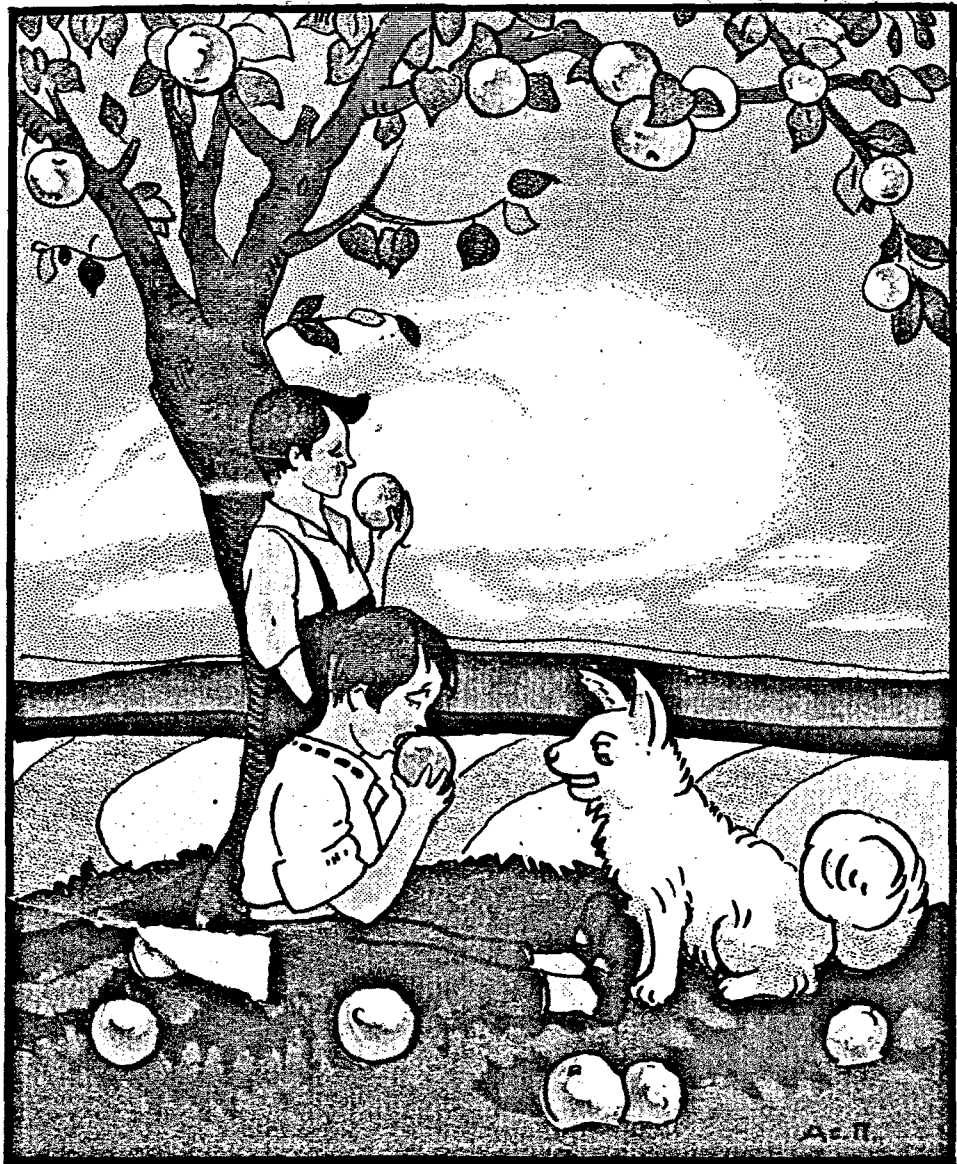

240x155

49845

ПЧЕЛНИК

Златна есен

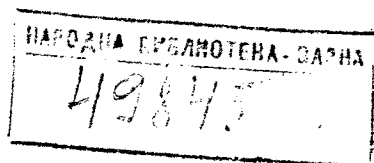
Година пета.

1930 - 1931

Книжка 1

PA843

37

Година пета.

Октомврий.

Книжка 1.

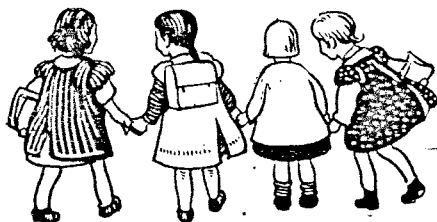
Сбогомъ, златно лѣто!

Прощавай, сбогомъ, златно лѣто,
И вие, хубави игри, —
За училище дойде време,
Звънчето пакъ звъни.

Звъни, звъни звънчето мило,
Събира всичкитѣ деца
И тѣ прииждатъ на редици,
Въ гърди съ разтупкани сърдца.

Прощавай, сбогомъ, златно лѣто,
И вие хубави игри. . .
Настана друго време вече
За букви, цифри и чърти.

Владимиръ Русалиевъ

Вълкът и козле.

Поискало се на козлето да се разходи. Излѣзло изъ кошарата и поело пѣтя за гората.

Върви козлето, клати брада, размахва рога, тропаше крака и нѣщо весело си пѣе. Но ето, че беда! Насрѣща му иде гладниятъ кумчо-вълчо

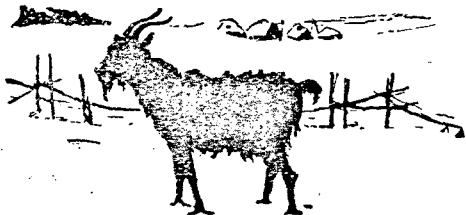
— Хей, козленце, виторожко! Знаешъ ли, че ще те изямъ? — викналъ отдалечъ вълкътъ.

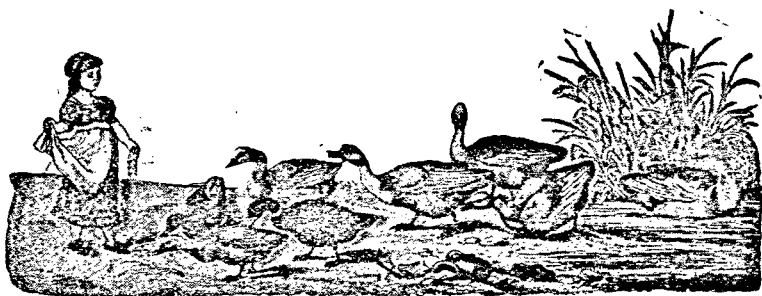
— Ахъ, кумчо-вълчо, съ моитѣ стари кости ли ще си трошишъ зжби-

тъ? Я, седни тамъ подъ трънката, па отвори уста и азъ само ще скоча въ устата ти.

Послушалъ вълкътъ, седналъ подъ трънката и разтворилъ уста. Козлето отскочило малко назадъ, засилило се и бухъ! вълка въ корема съ остритѣ рога. Следъ това вдигнало гордо глава, захвърлило вълка настрана и избѣгало.

Дълго време лежалъ вълкътъ така и като се свѣсвилъ, усѣвилъ, че главата му се върти. „Глътнахъ ли козлето, или не го глътнахъ?“ — питалъ се вълкътъ. — „Трѣбва да съмъ го глътналъ, преялъ съмъ много, та ме боли глава,“

М. Толмачева.

Старото мече.

Разказъ.

Таничка седѣше на столчето при играчкитѣ и тихо се разговаряше съ мечето си.

Тя имаше разни играчки: крава съ звънче, конче на колелца, на креватчето лежеше новата ѝ кукла Надинка, а дветѣ, старитѣ кукли, седѣха на дивана.

Таничка най-много обичаше мечето си. И много право: преди двѣ години, кога бѣше болна, ѝ го бѣха подарили и отъ тогава тя не се раздѣляше отъ него.

Кожичката му се бѣ изтъркала, лапитѣ поизжсали, та трѣбваше мама ѝ да ги посжрпи, но нищо: хубавичко си бѣше мечето и вѣрничко ѝ бѣше то.

Тя го взе въ ржце, наведе надъ него главица и тихо му заговори:

— Знаешъ ли, миличко, че утре е моятъ рожденъ день? Ще ми поднесатъ хубавъ подаръкъ. Мама днесъ се върна отъ града и донесе едно завързано и подпечатано сандъче. Какво мислишъ че има въ него? Не, неможешъ отгатна. Но каквото и да ми подарятъ, азъ съмъ все благодарна . . .

Рано сутринята рожденицата откри очи, погледна — на масичката до криватчето ѝ купъ подаръци: албумчета съ картинки, цвѣтни моливчета, кутийка бонбони и много други. До крака, на масичката бѣ сло-

жено запечатаното сандъче. То бѣ изпратено отъ дѣдо Митю. Ще го отворятъ предъ всички. Таничка скочи отъ криватчето и отвори вратата на мамината си стая. Ето и майка, и татко, и леля Ана посрещнаха радостно Таничка. Разцѣлуваха я по редъ, пожелаха ѝ много щастие и дълги години. Следъ това настъпи най-важния моментъ. Леля Ана донесе ножъ, отрѣза канпчето на сандъчето, запечата го и почнахе да вадятъ отъ него разноцвѣтни книжки. Таничка нетърпеливо мушна ржце въ сандъчето. Ивади хубава кутийка съ шоколадъ. То хубаво, но шоколада не е подаръкъ. Той, сигурно, ще е на дъното.

И, наистина, показва се нѣщо леко, голѣмо, едва го настанили въ сандъчето. Таничка го хвана за крайчето, измъкна го, ахна и отпусна ржце . . . Дѣдо Митю ѝ пратилъ мече. Голѣмо, бѣло като сребро, съ синя панделка, хубавичко мече.

— Позналъ пъкъ дѣдо ти, какво най-много обичашъ! — каза майка ѝ. — Твоето мече вече остарѣ.

Таничка нищо не отговори. Тя остави новото мече, отиде на страна, наведе глава и заплака.

Майка ѝ дойде, прегърна я и почна да я утѣшава.

— Защо плачешъ, миличко? Не ти ли хареса мечето? Я вижъ каква хубава играчка!

Таничка мълчеше. Какво да каже? Нима може да каже какво ѝ е на сърцето? Жално и мъчно ѝ стана за старото мече. Ето, лежи сега то въ другата стая и си мисли: „Свърши се вече съ мене! Таничка вече не ще ме обича!“

Изведнажъ Таничка отиде въ другата стая, прегърна мечето си, погали го по изтърканата козина и рече:

— Не мисли, миличко! Ти ми си по-хубаво и по-мило отъ другото. Не искамъ и да го видя.

И сѣкашъ забравила за него, тя се залови да играе съ старитѣ си играчки.

М А М О !

Мамо, мамо, колко много
Те обичамъ въ този часъ!
Дай ми, мамо, да цѣлуна
Твоитѣ странички азъ!...

Дай да те пригърна сладко
И въ ржце ти да заспя;
Искамъ Сѣнча азъ да видя —
Сѣнчо пѣсень вечъ запѣ.

Съ него двамка да попѣемъ. —
А въ онѣзи красоти
Тебъ ще шепна: Мамо, мамо,
Колко сладинка си ти!...

Недѣлчо Тинчевъ.

Кой кого надлъгалъ?

(Приказка).

Имало единъ царъ. Той билъ много богатъ и много силенъ. Никой не можелъ да се мѣри съ него. Но царътъ се мислѣлъ и за най-уменъ въ царството си. Веднажъ той заповѣдалъ на глашатаятъ да разгласятъ изъ цѣлото царство, че ще подари една златна колесница на тогова, който го надхитри и излъже.

Тръгнали отъ всички краища на царството учени и неучени, млади и стари, бедни и богати. Много народъ се събралъ предъ царскитѣ палати. Всѣки чакалъ редъ да се яви предъ царя и да го излъже. Отъ една врата влизали, а отъ друга излизали. Изминали всички. Никой не излъгалъ царя. Последенъ се явилъ единъ циганинъ. Той носелъ на гърба си голѣма прѣстена делва.

Царътъ го приелъ и шеговито запиталъ:

— Какво си помѣкналъ тая делва, манго? Или мислишъ, че много умно си направилъ?

— Царю честити, — казалъ циганинътъ. — Не съмъ дошълъ ни да те лъжа, нито да хитрувамъ. А сега ми се отдаде случай да дойда и да ти кажа, че ти ми си длъженъ отъ старо време. Нѣкога си твоя дѣдо билъ много беденъ човѣкъ, а моя дѣдо пѣкъ, дето го рекли, съ лопата риналъ жълтицитѣ. Потрѣбвало на дѣдо ти пари. Поискалъ отъ дѣдо ми. Той, като всѣки богатъ човѣкъ, безъ да мисли много, напълнилъ тая делва съ жълтици и му ги далъ. Сега съмъ дошълъ царю честити, както му е реда, и ти да се отплатишъ на внука на

моя дѣдо. Върни ми жълтицитѣ, които дѣдо ми е далъ на твоя дѣдо.

— Лъжешъ, манго! — извикалъ сърдито царьтъ.

— Ехъ, като лъжа, — казалъ спокойно циганина, — дай ми обещаната колесница.

— Не, не, това не е лъжа! завикалъ ядно царьтъ.

— Щомъ не лъжа, плати си дълга! — викналъ циганинътъ.

Смаялъ се царьтъ какво да прави. Досвидѣли му жълтицитѣ, а пъкъ и не му се давала колесницата.

Какво ли е направилъ?

МОЛИТВА

На Ен.

Боже мили, на небето,
Дай на мама, леля Фео,
Дълги и честити дни.

И на татко, и на дѣда,
И на Митко, и на баба,
— Всички тѣ сж тъй добри.

Ако днесъ съмъ съгрѣшила,
И съмъ непослушна била,
Боже миличъкъ, прости!

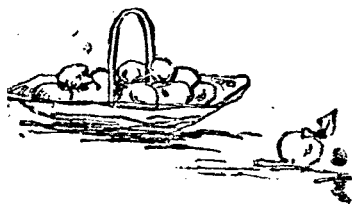
Сев. Слав.

Хитрата свиня.

Свиня и куче станали приятели. Въ единъ дворъ живѣли, въ една копаня имъ сипвали храна. Обичали се като братъ и сестра. Но станало така, че за нищо и никакво се скарали.

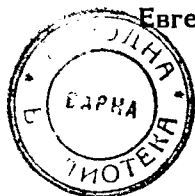

Кжщичката имъ, въ която нощували, била малка, Едва ги побирала. А щомъ свинята порасла и напълняла — само единъ отъ двамата можелъ да спи въ нея. Веднажъ времето се развалило: задухалъ студенъ вѣтъръ, закапали листата отъ дърветата. Показвало че ще вали дъждъ. Свинята събрала слама, настлала кжщичката. Кучето я изпреварило и се настанило да спи. Завалѣлъ дъжда. Кучето спокойно си спѣло, а свинята го молила да ѝ отстжи леглото. Най-после тя грабнала праздната копаня, отнесла я настрана и замляскала силно. Съкашъ яде. Кучето помислило, че имъ сипали храна, па скочило право при свинята. А тя оставила праздната копаня и веднага си заела мѣстото въ кжщичката.

Умнитѣ въздухоплататели.

Евгений Шведеръ.

Тамъ де сѣрпъ се вѣ и пада класъ,
Сега е пусто и глухо е навредъ;
Сал' паяжина тънка се носи
И блѣщи надъ празднитѣ бразди.

Ф. Тютчевъ.

Наесень, презъ яснитѣ слънчеви дни, надъ опустѣлитѣ полета се бавно носятъ, като сребърни нишки, тънки паяжини. Отде идатъ тѣ? Гдѣ сж тия работници, които сж ги изработили и пуствали свободно да плуватъ?

Да хванемъ една паяжина и като я разгледаме добре, ще видимъ, че тя не плува сама, — на нея има пасажеръ. Този пасажеръ е едно малко паяче, което се е настанило на единия край на паяжината. Тя си е и негова. И не туку-тъй случайно е тръгнало то да пжтува. То си търси ново, по-удобно и по-широко жилище, защото тамъ, дѣто се родило, станали много паячета и ни мѣсто, ни храна постига да ги нахрани.

Хората съ вѣкове сж търсили да изнамѣрятъ аероплана, а малкото паяче го знаело вече. Много лесно и много просто го е измислило то. Щомъ намисли да предприеме дълго въздушно летене, паячето се качва на едно листо и почва да точи тънка паяжина. Вѣтрътъ я развѣва, вдига я на горе и по-нагоре. Най-после става като опашка на хвърчило и полетѣва.

Такива въздухоплататели се явяватъ най-вече презъ „сиромашкото лѣто.“ Въ нѣкои мѣста селянитѣ вѣрватъ, че ако презъ „сиромашкото лѣто“ се появятъ много паяжини, ако гжскитѣ хвърчатъ на ята и скворцитѣ още не отлитатъ въ топлитѣ страни, есенъта ще бжде дълга и хубава.

Въ едно село ми разказаха следната приказка за есенната паяжина:

Паяктъ се хвалилъ, че билъ много трудолюбивъ. „Нѣма по-работенъ отъ мене. Пчелата, даже, не работи като мене.“ — казвалъ той. И тѣй се възгордѣлъ, че не поглеждалъ другитѣ. Чулъ го Дѣдо Господъ и не му харесала тая хвалба.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА - ВАР

— Много се хвалишъ, — казалъ Дѣдо Господъ. — Дали тѣй много работишъ?

— Да, отговорилъ паякътъ.

— Добре. Обвий тогава тази ливада съ паяжина за толкова и толкова дни, рекълъ Дѣдо Господъ. Ако не, ще бждешъ най-долнѣото, най-нищожното животно.

Далъ на паяка срокъ да обвие ливадата съ паяжина. И той започналъ. Точилъ паяжина — вѣтърътъ я отнисалъ. Точилъ паяжина — не се обвивала. Скоро дошла зимата и паякътъ замръзналъ отъ студъ. Затова сега смѣтатъ паяка за най-нищожно животно. Който убие единъ паякъ, опрощавали му се четиредесетъ грѣха.“

Така простиятъ народъ си обяснява есеннитѣ паяжини.

Преведе М. Стожеръ.

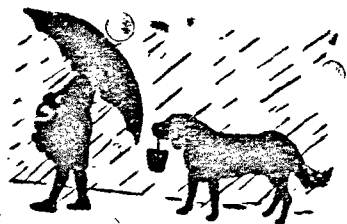
Предвестница

Щъркелитѣ си отиватъ,
жеравитѣ подиръ тѣхъ,
всѣки день вече не се чува
изъ полето кръшенъ смѣхъ.

Ето ги, дървари бързатъ
още въ тъмнитѣ зори
и сѣкиритѣ огласятъ
дружно близкитѣ гори. —

И напомнятъ тѣ на всички
съ тѣхний равномеренъ звукъ,
бѣла гостенка отъ северъ,
че ще бжде скоро тукъ.

Стефанъ Ив. Стояновъ

РАБОТА СЪ ЕСЕННИ ЛИСТА.

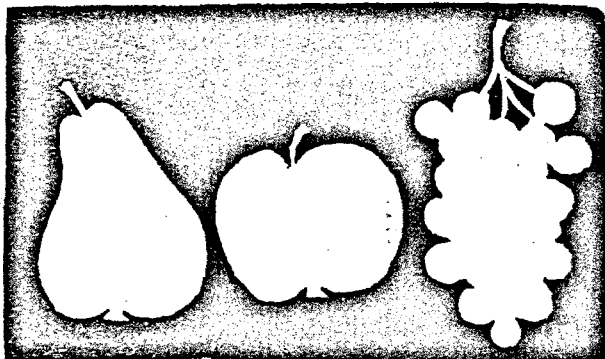
Когато гората се украси съ червенъ, жълтъ и кафявъ цвѣтъ, когато листопадъ размахне крила, по земята се стелятъ окапалитѣ разноцвѣтни листа. Ние се разхождаме изъ гората, дишаме аромата на есенъта, а не виждаме, че краката ни газятъ окапалитѣ листа, отъ които може да си направимъ красиви и полезни нѣща.

Съберете си разноцвѣтни есенни листа, наредете ги въ красивъ букетъ, поставете между тѣхъ червени шипки и внесете така въ стаята си горската свѣжестъ.

Ако искате да си запазите тия листа за дълго време, изсушете ги между два листа попивателна. Така тѣ ще ви служатъ за модели по рисуване и моделиране.

Често пжти ще срещнете въ гората листа само отъ жилки. Тѣзи листа сж нѣжни и прозрачни като вуалъ. Тѣхъ може да съберете и налепите върху цвѣтна хартия. Ако пъкъ ги залепите на пергаментъ, а върху тѣхъ поставите тънка прозрачна хартия, може да си направите чудно красивъ абажуръ за лампа.

НАШИТЪ ЕСЕННИ РАДОСТИ.

Изрежете си отъ цвѣтна хартия горнитѣ фигурки и ги залепете на бѣлъ листъ. Ще получите хубава картинка.

Г. Росимовъ.

Бъбривата костенурка.

Високо въ клонетъ на единъ джбъ живѣла катеричка. А въ пѣсъка край рѣката — костенурка. Веднажъ катеричката поканила костенурката на госте.

— Ела да те нагостя съ лешници.

— Какъ ще дойда при тебе толкова високо?

— Хвани се за опашката ми и азъ ще те изкача.

Добре. Костенурката захапала опашката на катеричката. Прибрала си краката подъ щита — да не закачатъ кога се катерятъ. Отъ клонъ на клонъ подскачала катеричката и мъкнала следъ себе си костенурката.

Прехвъркналъ щъркелъ надъ джба. Гледа — костенурката, неговата стара познайница. Заедно на реката жаби сж ловили.

— Здравей, приятелко, кжде така нагоре?

Костенурката, зарадвана отъ срещата, поискала да отвърне на поздрава му:

— Здрав... отворила уста, пустнала опашката на катеричката и тупъ! на земята.

Разсърдила се костенурката, но нѣмало що да стори, па се прибрала край рѣката.

На другия день катеричката пакъ дошла.

— Защо се сърдишъ, приятелко? Не съмъ виновна азъ, — дръжъ се здраво за опашката ми и ще те изкача. Хайде ела ми днесъ на госте!

Тръгнали. Отъ дърво на дърво, отъ клонъ на клонъ, — наближили дупката на катеричката. За зла беда видѣла ги една врана — съ черни пера, а съ бъбривъ езикъ, — и заговорила на костенурката:

— Какъвъ парцалъ си налала, съседке?

Не се стърпѣла костенурката и ядно отвърнала:

— Ти си парц...

И бухъ! пакъ на земята.

За трети пжтъ я кани костенурката:

— Искамъ да ми дойдешъ непременно. Чудни лешници съмъ приготвила за тебе. Но, моля ти се, по-стърпи се малко да не бъбришъ. Нека се изкачимъ горе, па разговаряй съ когото искашъ.

Почнали пакъ да се катерятъ. Костенурката се хванала здраво, мълчи и не проговаря. Ето и дупката. Заловила се катеричката за прага на вратичката и казва:

— Ето ни вече у дома!

— Ехъ, слава Богу!... не се стърпѣла костенурката и пухъ! пакъ на земята. А дървото било много високо. Тя паднала долу и се убила.

Затова хората казватъ: докато не свършишъ нѣщо, не се хвали!

Прев. М. Дончевъ

НАШИТЪ ЧИТАТЕЛИ

Въ този отдѣлъ ще даваме мѣсто на най-хубавитѣ съчинения и рисунки на нашитѣ малки читатели. Тѣ трѣбва да сж на писани съ мастило, ясно, четливо и на едната страна на листа.

ЕСЕНЬ.

Есень дъжделива

С'дрипи . . .

Вечъ по насъ дойде.

Виснатъ голи клони

Есень сълзи . . .

Все вали, вали.

Опустѣ гората,

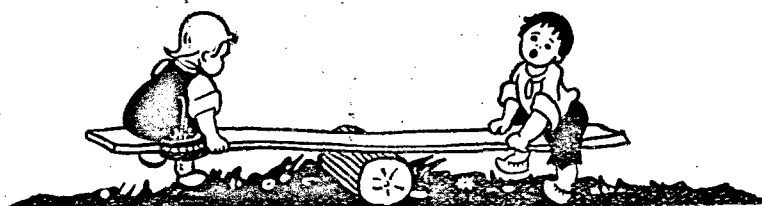
Пададатъ ѝ . . .

Стелятъ се мъгли.

Вѣрка Христова

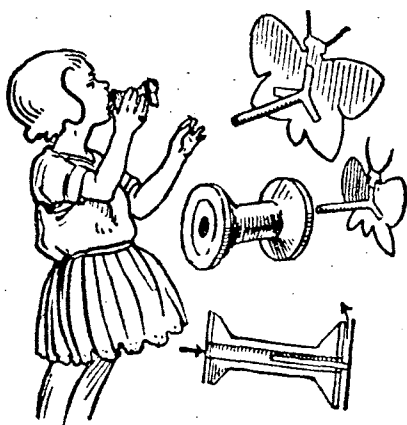
уч. IV отд.

Б. Р. Деца, попълнете изпуснатитѣ думички и изпратете стихотворението въ редакцията. На първитѣ 5 сполучливи отговори ще пратимъ подарѣкъ по една хубава картина.

ИГРИ И ЗАБАВИ

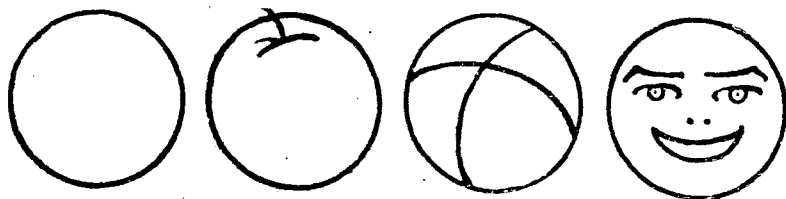
Жива пеперудка.

Вземете цвѣтна хартия. Изрежете си от нея една пеперудка. Залепете сега на заднята ѝ страна една тръбичка от хартия. Поставете следъ това тръбичката въ дупката на една макара и духнете.

Пеперудката ви веднага ще оживѣе.

Младъ художникъ.

Ето какъ малкиятъ Иванчо нарисова луната. Опитайте се и вие да я нарисувате.

ЗАДАЧИ И ГАТАНКИ

1. Закусватъ двама бащи и двама сина. Дали имъ 4 яйца. Всѣки изялъ по едно яйце и останало още едно. Какъ станало това?

2. Въ кошницата има 4 ябълки. Раздѣлете ги на 4 другари така, че на всѣки да се падне по една ябълка и въ кошницата да остане пакъ една ябълка.

ГАТАНКА.

Два края, две колелца, а по средата гвоздей.

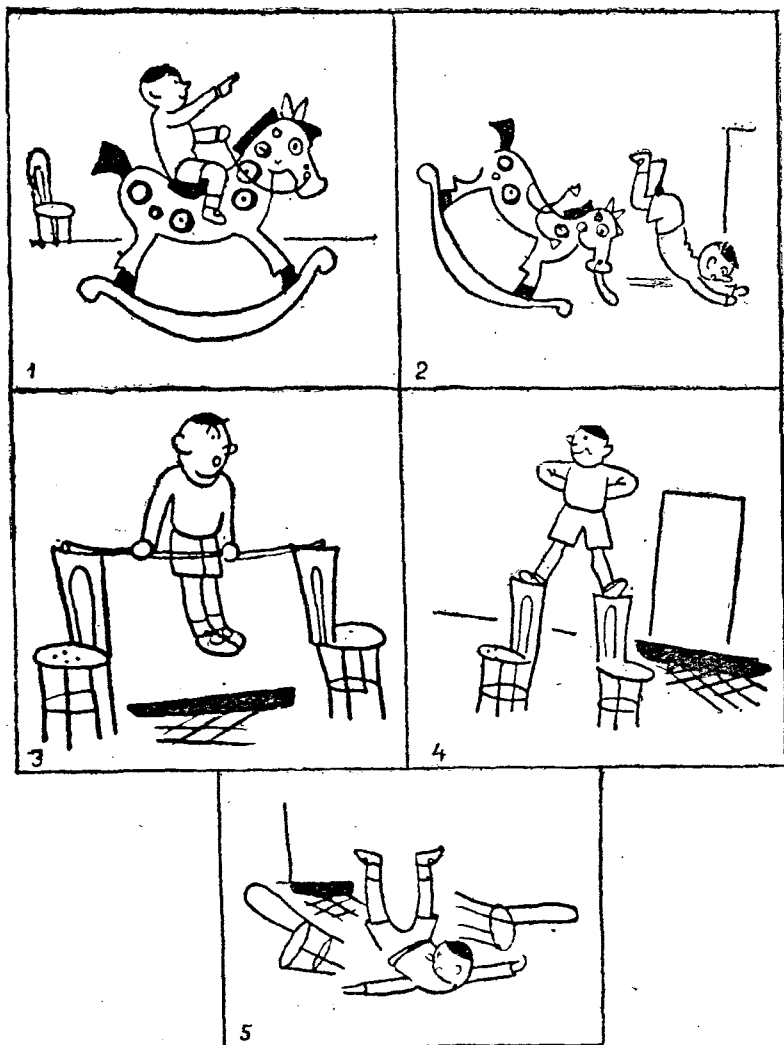
РИБАРИ.

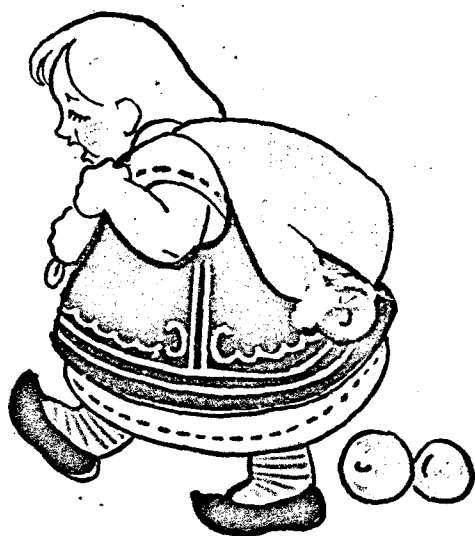
Разгледайте добре горнята картинка, проследете внимателно съ пръчица вждицитѣ на рибаритѣ и познайте кой ще хване рибката.

Юнакъ Начко.

(История безъ думи)

Който напише най-хубавъ разказъ по горнитѣ петъ картинки, ще получи единъ хубавъ подаръкъ и ще напечатаме разказа му въ следната книжка.

Издава книжарница „Образование“ Варна

Лито „Яриолинский“ М. Милчевъ — Варна.